

Kara Thomas

Majoretele

Traducere din limba engleză de
DANIEL-SILVIU BIVOL

CORINT
BOOKS

—2019—

Capitolul unu

Casa asta a fost construită pentru cineva fără suflet. Așadar presupun că are sens de ce mama și-a dorit-o atât de mult. Îmi și imaginez cum i s-au luminat ochii când a trecut prin noua locuință cu cinci dormitoare și patru băi, dintre care una de serviciu. Cu siguranță crede că această casă este răspunsul la toate problemele noastre.

Când Tom, tatăl meu vitreg, mi-a arătat baia cu jacuzzi cu care este dotată camera mea, a zis: „Sunt convins că te simți precum Cenușăreasa”. Așa e el, un idiot.

Ar trebui să fiu fericită pentru mama și Tom, deoarece vechea casă s-a vândut atât de greu, încât era aproape să le distrugă căsnicia. Ar trebui să fiu încântată deoarece nu mai trebuie să aud vreodată cuvintele *piață imobiliară îngrozitoare și poziție nefavorabilă*. Nici ei și nici agentul imobiliar nu au avut curajul să spună că nimeni nu voia să cumpere o casă pe „Strada Ororilor”.

Cel mai rău lucru legat de noua locuință este faptul că nu există nicio cale prin care să mă pot furișa în camera mea. Sufrageria este exact în fața holului, așa că, atunci când ajung acasă de la preselecția pentru echipa de dans, o pot vedea pe mama la masă, mâncând preparate chinezești luate la pachet, împreună cu Tom și Petey, copilul lor „nu foarte dorit”.

Petey are zece ani acum. Mama s-a căsătorit cu Tom când aveam cinci ani. În copilărie, am auzit-o, fără să vreau, zicându-i bunicii că ea și Tom nu mai aveau de gând să aibă și alte pro-genituri. Mama ne avea pe mine și pe Jen, iar Tom avea o fiică majoră cu fosta lui soție. Patru luni mai târziu, mama era însărcinată cu Petey.

Deci, cu siguranță un copil nedorit.

— Monica! strigă mama. Hai la masă!

Cu alte cuvinte: *Nu cumva să îndrăznești să dispari la etaj!*

Merg apăsând până în sufragerie, iar mirosul mâncării la pachet îmi face grață. Totul doare: statul în picioare, mersul, statul jos.

La masă, Petey mănâncă zgomotos tăiței *lo mein*. Unul îi alunecă dintre buze și cade pe ecranul iPad-ului, deoarece, Doamne ferește ca el să îndeplinească o funcție de bază precum mâncatul fără a juca *Clan Wars*.

— Petey! zice mama. Lasă jocul, te rog!

— Dar trebuie să adun recolta...

— Vrei să ajungă iPad-ul la gunoi?

— N-ai arunca un *iPad* la gunoi!

— *Peter!*

Petey face ochii mari, deoarece mama folosește prenumele lui întreg doar atunci când e pe cale să facă o criză de nervi. Aproape că îmi vine să îi zic bietului copil că nu e vina lui că mama se comportă ca o psihopată.

— Monica!

Tom își ridică privirea din telefon, observându-mă în cele din urmă. Își scoate ochelarii de citit și aburește lentilele. Le șterge de cămașă.

— Cum a fost la preselecție?

— Bine.

— Noul restaurant chinezesc ne-a dat prăjituri cu răvaș în plus!

Atât eu, cât și Petey spunem „Super”, lucru care rezumă des-tul de bine profunzimea interacțiunilor cu fratele meu vitreg.

Ochii mamei mă urmăresc. Îmi țin privirea îndreptată spre o cutie cu orez alb. Iau o farfurie și îmi pun puțin.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Petey.

Durează până să ne dăm seama că vorbește cu mine. Tom mă privește și el acum. Mama face o față ca și cum tocmai a înghițit vomă.

— Pot să merg să mă întind? întreb.

— Mergi, zice ea.

Când ajung pe hol, îl aud pe Petey miorlăindu-se:

— Cum se face că ea poate să facă ce vrea?

Practic, trebuie să mă târăsc până la etaj, în camera mea. Analgezicele fără rețetă medicală pe care le-a luat mama pen-tru mine sunt niște porcării. L-aș suna pe Matt, fostul meu iubit, pentru că, deși neagă, e prieten cu oameni care pot face rost de chestiile tari. Dar Matt a absolvit și nu mai este în Sunnybrook, iar eu nu am mai vorbit cu el din iulie.

Perna electrică e încă împachetată în una dintre lăzile pe care le-am cumpărat cu mama din Bed Bath & Beyond înainte de mutare. O scot de acolo, mușcându-mi buza. Asistenta de la cabinetul doctorului Bob a spus că ar fi precum crampele unui ciclu mai nasol. Dar doare atât de tare, încât îmi vine să mor.

Mă căznesc să conectez perna electrică la priză și mă trântesc în patul meu nou-nouț. Matrimonial, ca al mamei și al lui Tom. Ea a insistat – un pat dublu ar fi arătat prea mic în camera asta.

Cică nu ar trebui să pui perna direct pe piele, dar o fac ori-cum, apoi mă ghemuiesc pe o parte. Aș prefera să fiu arsă de vie decât să am durerea asta de burtă.

Un ciocănit la ușă. Mormăi. Mama intră, ținând un flacon de naproxen și un pahar cu apă.

— Când ai luat ultima oară analgezice?

— La prânz, mint eu.

Am luat patru înainte de preselectie.

— Mai poți lua două, atunci.

Mama se așază pe marginea patului. Pare că e la un kilometru distanță. Patul e exagerat de mare.

Gem și îmi trag picioarele aproape de corp, în poziție fetală.

— Ți-am spus eu că ar fi trebuit să stai acasă azi.

Mama lovește ușor flaconul de naproxen de palmă, scoțând două pastile.

— Antrenoarea m-ar fi dat afară din echipă.

Iau pastilele. Le înghit cu lăcomie.

Mama e tăcută. Bate ritmic cu degetele – unghiile rotunjite și date frumos cu lac – pe plapumă. Ticul ei nervos. În cele din urmă îmi spune:

— I-ai spus lui Matt?

— Nu!

Nu-mi dau seama la ce se gândește, dacă chiar vrea să îl sun pe Matt la facultate și să îi spun.

— Te-ar putea ajuta, zice mama după o clipă. Nu trebuie să treci singură prin asta.

— Oricum, nu era al lui.

Mă uit drept înainte, astfel încât să nu fiu nevoită să-i văd privirea dezamăgită.

Când se ridică, profilul ei îmi captează atenția. Pentru o clipă, pare supărată, apoi își vine în fire.

— Sper că înveți ceva din durerea asta!

Mama închide lumina în drumul ei spre ieșire sau, cel puțin, încearcă. Mai întâi nu găsește întrerupătorul, deoarece se află

în direcția opusă celui pe care îl aveam în vechea cameră. În final, se dă bătută, lăsându-mă sub strălucirea becurilor led, cele mai eficiente din punct de vedere energetic.

„Se înșală”, gândesc eu. Durerea nu există pentru a te învăța ceva. Există doar pentru a te răni. Și ea ar trebui să știe asta mai bine decât oricine.

În dimineața următoare, ploaia răpăie pe streășină, iar eu stau pe terasă, fixând cu privirea casa de peste drum, când Rachel își face apariția în Volkswagenul ei Beetle roșu-vișiniu. Nu locuiește nimeni acolo. Constructorii au întrerupt lucrările din interiorul casei deoarece oamenii care au cumpărat-o au rămas fără bani. De când ne-am mutat aici, locuința aceea goală a fost subiectul de bârfă preferat al mamei. Casa doar există, nu deranjează pe nimeni. Este exact tipul de lucru care o jighește pe mama.

Rach și cu mine suntem cele mai bune prietene de când eram mici, mici. A împlinit șaptesprezece ani în iulie, ceea ce înseamnă că, atunci când îmi voi lua permisul de conducere, ea va avea deja o experiență de șase luni ca șoferiță. Rachel a trebuit să repete anul la grădiniță, iar copiii râdeau de ea, deoarece cât de imbecil să fii să nu poți absolvi grădinița? Apoi, în clasa a opta, și-a scos aparatul dentar, a început să folosească o placă de îndreptat părul, a trecut la mărimea B la sutien și toată lumea s-a liniștit.

Rachel își coboară ochelarii de soare ca să mă privească cum mă așez pe scaunul pasagerului.

— Te simți bine?

— Mă simt bine, mint eu. M-am trezit prea târziu pentru a mă machia.

— Sper că s-a afișat lista, spune Rach, agitată, dând în marșarier pentru a ieși de pe aleea mea.

Normal că vom fi pe listă. Rachel, prietena noastră, Alexa, și cu mine am fost singurele „boboace” care am format echipa de dans acum doi ani. Mama lui Rach ne-a dus pe toate la școală în acea dimineață, ca să ne putem uita la listă împreună. La braț, cu genunchii atingându-ni-se pe sub noile fuste de blugi, în prima săptămână de liceu.

La vederea numelor noastre pe bucata aceea de hârtie ne-am simțit de neoprit. Eram naivă și am crezut că dacă făceam parte din echipa de dans a fetelor însemna să nu mai fiu cunoscută ca fiind sora uneia dintre majorete. Dar tragedia noastră nu poate fi dată uitării prea ușor; să fii sora lui Jennifer Rayburn este ca și când ai avea o cicatrice imensă pe care trebuie să o acoperi în fiecare dimineață.

Un val de emoții îmi întoarce stomacul pe dos. Sau poate de vină e naproxenul. Prestația mea jalnică de la preselecția de ieri este suficientă ca antrenarea să mă respingă, dacă așa are chef. Nu se bucură de faima că ar acorda o a doua șansă. Ți-ai uitat pantofii de dans? Pleacă acasă și nu te mai deranja să vii la repetiții mâine!

Mă întreb dacă chiar îmi va păsa că numele meu nu este trecut pe listă. Îmi sprijin capul de geam. Rachel se oprește la un stop din capătul străzii mele. Se uită în ambele direcții, numără în șoaptă, fiind cel mai prudent șofer pe care-l cunosc și privind mereu de două ori spre casa mea, să vadă dacă Tom nu e cumva la pândă.

Tom este sergent la departamentul poliției locale. Avându-l ca tată vitreg, este destul de ușor să îți dai seama de ce mulți dintre oameni au o teamă înnăscută față de lege.

Rachel intră pe aleea Alexei și bineînțeles că aceasta nu e gata; niciodată nu e. Sunt pe cale să îi dau mesaj, să o întreb de

ce trebuie să întârzie în absolut fiecare dimineață, dar ușa de la intrare se deschide, iar ea se năpustește pe alee purtând un hanorac Sunnybrook Warriors și blugi mulați.

Alexa se așază pe bancheta din spate și imediat își scoate pudriera. Începe să se dea cu rujul ei lichid, roșu-Merlot.

— Centura! strigă Rachel.

Surprind ochii Alexei în oglinda laterală.

— Ce faci toată dimineața, dacă mereu trebuie să te rujezi în mașină? întreb eu pe un ton morocănos.

Alexa își trece o mână prin păr, fluturându-și buclele proaspăt făcute.

— Ei bine, în mod evident, Monica e pe stop.

Aproape că o fac pe Rachel să tragă pe dreapta ca să merg pe jos.

Ajungem la școală cu câteva minute înainte să sune clopotelelul prima dată. Ușile laterale ale sălii de gimnastică sunt deschise, așa că pășim direct în haos. Pe jos sunt împrăștiate găleți în care cad constant picăturile de apă ce se preling din tavan. Un paznic este cocoțat pe o scară, încercând să lipească un sac de gunoi peste gaură. Îl aud mormăind ceva despre afurisita de ploaie de anul ăsta.

— Zici că-i ghetou aici! comentează Alexa și îmi vine să o plesnesc pentru că habar nu are ce înseamnă, de fapt, cuvântul ăsta.

În plus, suntem unul dintre cele mai bogate districte școlare din zonă.

Mai multe vitrine cu trofee de lângă intrarea în vestiar au fost mutate în centrul sălii. Le ocolim, dar nu înainte să o observ pe ea. Sora mea.

Îmi zâmbește din cea mai mare poză, aflată în cea mai mare vitrină cu trofee. Pozează în fața camerei cu patru dintre

prietenele ei. Toate sunt date cu ruj vișiniu; costumele lor sunt albastru cu galben. Poza este de la primul meci acasă al sezonului, acum cinci ani, când încă exista o echipă de majorete.

Mă cuprinde sila. În fiecare zi după ora de sport, după repetiția echipei de dans, merg cu privirea în pământ ca să evit această poză.

Le știu pe toate fetele din echipă, unele mai talentate decât altele. Juliana Ruiz și Susan Berry erau cele mai bune prietene ale lui Jen și veneau la noi acasă. Când au înființat echipa de majorete în primul lor an de liceu, s-au împrietenit cu două fete din clasa a zecea: Colleen Coughlin și Bethany Steiger.

Toate îmi zâmbesc: Jen, Juliana, Susan, Colleen și Bethany. Chiar este o poză frumoasă.

Până la sfârșitul sezonului, toate au murit.

Capitolul doi

Un mic grup de elevi e adunat în fața cancelariei, acolo unde antrenorul a zis că va afișa lista în această dimineață. Pe măsură ce ne apropiem de avizier, câteva fete se îndepărtează dezamăgite.

Lângă mine, Rach inspiră adânc. Ajungem lângă panou. Examinez foile colorate prinse în piuneze: o listă cu persoane care au fost solicitate pentru meciul din toamnă, un fluturaș care promovează spălătoria auto a echipei feminine de fotbal și o înștiințare privind niște cursuri de pregătire pentru examenele SAT¹, din weekend.

— Nu e nimic aici, zice Alexa.

— Ba da, este.

O voce familiară. Mă întorc; fetele Kelsey sunt în spatele nostru, cu frappé-uri de la Dunkin' Donuts. Kelsey Butler zornăie gheața în paharul ei. Ne arată cu mâna, unghiile ei de culoarea caisei ieșind în evidență pe pielea închisă la culoare.

Privesc în direcția în care arată Kelsey – o foaie de hârtie prinsă pe avizier. Pe ea, un singur rând:

LISTA ECHIPEI DE DANS VA FI AFIȘATĂ LA AMIAZĂ!

---

¹ SAT este un examen standardizat american, care presupune un test de abiliități cognitive, logică și raționament și pe care trebuie să îl susțină oricine dorește să studieze într-o facultate din Statele Unite (n. red.).

Cea mai bună prietenă a lui Kelsey Butler, Kelsey Gabriel, se apropie discret ca să vadă mai bine. Părul de obicei blond-deschis al lui Kelsey G e și mai decolorat acum din pricina soarelui, iar fata are pielea plină de pistrui.

— Îh! De ce?

— Anul acesta au dat probe mai multe persoane, îi explică Kelsey B. Poate că a fost nevoie de mai mult timp pentru a lua o decizie.

Cele două Kelsey pleacă împreună. Cu siguranță vor fi pe listă; sunt în ultimul an și amândouă au fost cu mine la cursurile de dans de la Royal Hudson Dance Studio, când eram mai mici. Cu săriturile lor inuman de înalte și piruetele incredibil de rapide, se apropie cel mai mult de standardele antrenorii.

Prietenele mele și cu mine rămânem împreună și ne îndreptăm spre al doilea etaj – suntem Rayburn, Santiago și Steiger, iar sălile de clasă sunt repartizate în ordine alfabetică. Cum ajungem pe scări, arunc o privire spre Rachel. Își molfăie colțul gurii, acolo unde i se șterge rujul.

— E în regulă, zic eu, destul de încet, încât să audă doar ea. O să fie bine!

Fără îndoială nu se gândește la ce a zis Kelsey B. Rachel e bântuită de pirueta triplă pe care încă nu o stăpânește, cea pe care antrenorii avertizat că o va introduce în programul de concurs anul acesta.

Înainte să-mi găsesc locul în clasă, profesorul îmi rostește numele.

— Ești chemată la consiliere.

Stomacul mi se face ghem.

— De ce?

— Habar n-am. Nu sunt secretarul tău, bombăne el.

Iau biletul de învoire, aruncând un ochi pe scrisul aproape indescifrabil al consilierului.

Aleg drumul mai lung spre biroul de consiliere ca să trec pe lângă o toaletă.

Scot punguța de plastic cu naproxen pe care a lăsat-o mama în această dimineață pe masă, lângă caserola mea cu legume și sos *ranch*. Îmi dă așa, doar câte patru pastile, ca și cum ar fi Oxydone sau ceva. O desfac și le înghit cu o gură de apă din sticlă.

Domnul Demarco stă cu spatele la mine când bat în tocul ușii de la biroul lui. Se rotește în scaun, iar fața i se luminează când mă vede. E îmbrăcat într-o cămașă polo, albastru-deschis, care îi scoate ochii în evidență.

Rachel și Alexa l-au poreclit vulpoiul argintiu.

— Iată-te!

Domnul Demarco își pune pe birou paharul de la Starbucks, pe care scrie *PSL*¹.

— Ia loc, ia loc!

Trage un scaun lângă birou. Mută o cutie cu broșuri de pe scaunul lui; observ o frântură din curtea unui campus, învăluită de spectacolul toamnei. Mă așez, lipindu-mi manualul de chimie de abdomen.

— Deci...

Demarco zâmbește fără ca vreun dinte să se vadă.

— Cum te simți?

— Bine.

Strâng mai ferm cartea de chimie. O împing mai tare. Oare știe? Imposibil să fi aflat! Nu și dacă i-a zis mama, deși, cu

---

¹ Pumpkin Spice Latte (PSL), băutura cu aromă de dovleac și condimente specifice sezonului de iarnă (scorțișoară, nucșoară, cuișoare, ghimbir), la care se adaugă frișcă și condimente pentru plăcinta cu dovleac (n. red.).

unghiile înfipite în brațele ei, am făcut-o să jure că nu o să îi spună nici măcar lui Tom.

Demarco ia o gură de cafea.

— O să trec direct la subiect! Doamna Coughlin încearcă să pregătească o ceremonie comemorativă care va avea loc în curtea școlii.

Doamna Coughlin, profesoara de educație sanitară. Mama lui Colleen Coughlin.

Domnul Demarco nu mai oferă și alte detalii; nici nu e nevoie. Colleen Coughlin se afla pe scaunul pasagerului în mașina lui Bethany Steiger când automobilul a acvaplanat în timpul unei furtuni și a intrat într-un copac. Mașina a fost atât de distrusă, încât se zice că medicul legist a avut probleme în a distinge fețele. Unul dintre paramedicii prezenți la fața locului a și vomitat.

Primele două majorete decedate în acel an.

— O comemorare! zic eu.

Îmi scot elasticul de prins părul de la încheietură și îl înfășor în jurul degetelor, oprindu-mi circulația din vârful lor.

— O chestie din aia religioasă?

— Nu, deloc, spune Demarco. Doar o mică ceremonie în curte. Doamna Coughlin a întrebat dacă ai dori să te implici.

În urma expresiei mele mâhnite, Demarco își ridică paharul gol și lovește cu baza acestuia de birou.

— Evident, nu este obligatoriu să accepți! Doamna Coughlin a ales niște poezii și crede că ar fi frumos din partea ta să le citești.

Îmi întinde niște foi prinse cu o agrafă. Nu mă uit la ele.

— E..., murmur eu. Ar fi ciudat. Nici măcar nu le cunoașteam pe Colleen și Bethany.

— O, nu, vom onora toate fetele deodată. Toți s-au gândit că așa ar fi cel mai potrivit.

Cu alte cuvinte, scapă de grija comemorării în preajma balului, pentru că două dintre cele mai bune prietene ale surorii mele au murit acum cinci ani, cu o seară înainte de balul *lor*. Nu ar fi prea frumos să reamintească mulțimii teribilul mod în care Juliana Ruiz și Susan Berry au fost ucise, când toată lumea vrea doar să vadă un meci de fotbal.

— Uau! Bine! Mulțumesc. De fapt, cred că am un test în următoarea oră.

— Desigur. Ți voi completa o scutire.

În timp ce domnul Demarco cotrobăie în sertarul lui după teancul cu scutiri, mă uit în jur. Pe birou, un fanion Sunnybrook Warriors, chiar lângă un calendar New York Giants. Exact deasupra, o poză înrămată cu echipa de fotbal din Sunnybrook de acum șase ani, pozând cu trofeul campionatului național. Nu l-am mai câștigat de atunci.

Dacă te uiți la poze cu familia mea, s-ar putea să te întrebi dacă nu cumva sora mea a fost adoptată. Mama, Petey și cu mine avem culoarea părului șaten spre brunet și ochii albaștri. Jennifer era blondă, ca tatăl nostru biologic, și îi moșteneau ochii verzi.

Îmi amintesc de o vreme când ea mă plăcea. Există dovezi: fotografiile de când mergeam cu colinda de Halloween, costume precum prințesele Disney, și filmulețe cu noi în spatele casei, jucând teatrul, avându-l în distribuție și pe Mango, corcitură noastră de Jack Russel și Rat Terrier.

Între noi era o diferență de patru ani, iar, odată ce Jen a început gimnaziul, părea că simpla mea existență o jignea.

„Așa e cu surorile”, îmi spunea mama când încă eram destul de mică să mă urc în poala ei, cu fața brăzdată de lacrimi după o ceartă cu Jen. Îi simțeam degetele mângâindu-mi urechea în

timp ce se juca prin părul meu. „Mătușa Ellen și cu mine nu ne-am împrietenit decât când eram în facultate.”

Înainte de balul ei de la finalul clasei a X-a, am molipsit-o pe Jen cu o infecție în gât. S-a dovedit salvatoare. Pentru scurt timp, cel puțin.

În noaptea dinaintea meciului, părinții lui Susan erau în Vermont pentru nunta verișorului ei, iar Juliana și Jen urmau să îi țină companie. Susan respinsese categoric ideea de a rata balul, chiar și în ciuda nunții, și, în plus, cineva trebuia să rămână acasă cu Beethoven, preaiubitul câine Saint Bernard al familiei Berry.

Domnul Ruiz plănuia să le ia de dimineață, astfel încât să mănânce micul dejun la restaurant, înaintea jocului de deschidere. Era o tradiție de la care Juliana și familia ei nu se abăteau niciodată – clătite înainte de prestația ei pe teren.

Nu trebuia să fie cine știe ce chestie, niște fete de vreo cincisprezece ani care își petreceau noaptea împreună. Sunnybrook era unul dintre cele mai sigure orașe din țară, iar pe strada noastră, toți aveau grijă unii de alții. Dar când tatăl Julianei a ajuns să ia fetele în dimineața următoare, amândouă erau moarte.

Fuseseră strangulate. Măinile Julianei erau tăiate, iar în una încă ținea un ciob din oglinda spartă care atârna în hol. Se luptase din răsuputeri.

Susan fusese luată prin surprindere. Era întinsă pe spate în capul scărilor, cu ochii îndreptați spre tavan. În capătul holului, dușul încă era pornit. Probabil că fugise când auzise țipetele Julianei.

Dacă sora mea nu ar fi fost atât de bolnavă, încât să nu poată dormi acasă la Susan Berry în noaptea aceea, vecinul țcănit al lui Susan ar fi omorât-o și pe ea.

Norocoasă, o numeau toți. Binecuvântată.

Deși, în final, nu prea a contat.

Unii oameni spun că un blestem cumplit s-a așternut peste orașul nostru acum cinci ani. Ce altceva ar putea explica terribila moarte a cinci fete, în trei incidente separate și în mai puțin de două luni?

Unii sunt de părere că moartea lui Jen a fost cea mai tragică dintre toate.

Jen era printre primele trei în clasa ei, iubită de toți cei care erau destul de norocoși să o cunoască. A vrut să își petreacă vara dinaintea primului an în America de Sud, făcând voluntariat pentru Habitat for Humanity. Plănuia să meargă la școala veterinară, deoarece, deși dorea enorm să ajute oamenii, iubea animalele, și în special caii, pe care îi călărea cu mare plăcere atunci când era mică.

Jen nu ar fi făcut-o. Asta e ce nu înțeleg oamenii. Sora mea, cu lunga ei listă de lucruri pe care voia să le realizeze în viață, nu s-ar fi sinucis vreodată. Poate că, pentru unii, moartea asta are sens, odată ce se pun în pielea surorii mele. Ce viață ar mai fi fost aceea în care trebuia să își imagineze în fiecare zi ce i-ar fi făcut Jack Canning dacă ar fi fost atunci în acea casă? Mai merita trăită viața când toate prietenele ei fuseseră ucise?

Nu știi dacă suntem blestemați. Tot ce știu e că sora mea nu s-ar fi sinucis. Iar dacă a făcut-o, de ce nu a lăsat un bilețel explicând motivul?